

Nếu Anh Là Nam Chính, Em Sẽ Là Nữ Chính Của Anh!

Contents

Nếu Anh Là Nam Chính, Em Sẽ Là Nữ Chính Của Anh!	1
1. Chương 1: Quá Khứ	1
2. Chương 2: Cô Ấy Xuất Hiện	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5: Tôi Vẫn Sẽ Yêu Cô Ấy	4
6. Chương 6	4
7. Chương 7: Cô Ấy Bị Đá!?	5
8. Chương 8: Tổng Đài	5
9. Chương 9	6
10. Chương 10: Nào Cá Vàng	7
11. Chương 11	8
12. Chương 12: Cơ Hội	9
13. Chương 13: Tổng Giám Đốc Điên Rồi??	10
14. Chương 14	11
15. Chương 15	12
16. Chương 16	13
17. Chương 17: Hàng Xóm Mới	14
18. Chương 18	15
19. Chương 19	16
20. Chương 20: Hết	17
21. Chương 21: Ngoại Truyện: Tổng Đài An Ủi Trái Tim Nhỏ	18

Nếu Anh Là Nam Chính, Em Sẽ Là Nữ Chính Của Anh!

Giới thiệu

Cô đã làm tất cả những gì có thể để mong nín giữ được cuộc tình dài 6 năm trời nhưng không được. . . Tôi đã theo sau

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-anh-la-nam-chinh-em-se-la-nu-chinh-cua-anh>

1. Chương 1: Quá Khứ

(Táo: Để hiểu rõ hơn về nữ chính của bộ này - Đồng Vi Trà, cũng như vì sao cô ấy từng là nữ phụ, mời mọi người đọc từ chương 1 - chương 9 của truyện “Tuổi trẻ có màu hồng, lớn rồi thành màu gì?”. Tất nhiên, nếu mọi người không muốn cũng không sao, khi đọc truyện vẫn có thể hiểu như bình thường.

P/s: Chị Ri đã đồng ý cho Táo dùng nữ phụ của chị ấy làm nữ chính rồi nhé <>

.....

Chương 1:

Tôi từng có một tuổi thơ không mấy tươi đẹp, cha ngoại tình, còn đem về nhà một đứa con riêng, cùng một người phụ nữ xa lạ. Mẹ tôi đã khóc, bà đã khóc rất nhiều, mỗi đêm tôi chợt tỉnh đều thấy bà đang khóc. Không lâu sau, cha mẹ tôi li hôn, mẹ đem theo tôi rời đi, năm ấy, tôi sáu tuổi...

Chúng tôi không có nhiều tiền, trước đây đều là cha đi kiếm tiền, mẹ tôi cũng chỉ biết ở nhà nội trợ, cuộc sống lúc đầu rất khó khăn. Mẹ phải đi làm thêm ở nhiều nơi, đều là những công việc tay chân nặng nhọc, vì bà không có bằng cấp. Chúng tôi thuê một ngôi nhà xập xệ giá rẻ, khi đó, tôi chỉ biết là mình đang tồn tại, tôi không cảm thấy như mình đang sống...

Khi mọi thứ trở nên dẫu dãi hơn, mẹ cho tôi đi học, tôi đã bị muộn một năm rồi. Từng ngày đến trường, tôi đều phải chịu sự sỉ nhục của bạn bè, họ nói tôi không có cha, nói tôi nhà nghèo đến tiền học phí cũng không có... Tôi đã chịu đựng, chịu tất cả, vì tôi biết nếu như tôi gây gổ với bọn họ, mẹ sẽ phải chịu mọi trách nhiệm.

Tôi không muốn làm mẹ buồn, nên tôi chưa từng nhắc tới cha trước mặt mẹ, cũng không hỏi vì sao cha lại không chu cấp tiền cho mẹ để nuôi tôi. Năm tôi mười ba tuổi, tôi tình cờ tìm được một tờ giấy xét nghiệm ADN ố vàng, tờ giấy chứng minh tôi không phải con ruột của cha, tôi không bất ngờ, cũng không buồn, không khóc, tôi chỉ thấy nhẹ lòng, không còn bất kì nút thắt nào trong tâm nữa, từ đó, tôi chỉ có duy nhất mẹ là người thân...

2. Chương 2: Cô Ấy Xuất Hiện

Ngoại trừ mẹ, tất cả mọi người đều chán ghét tôi, tôi đã quen với điều đó. Tôi không quan tâm họ nghĩ gì, luôn cố gắng học tập, chỉ khi trở thành người giỏi nhất, mạnh mẽ nhất, tôi mới có quyền giẫm đạp lại bọn họ, mới có khả năng cho mẹ một cuộc sống tốt hơn.

Mẹ là người duy nhất quan tâm đến tôi, tôi chắc chắn như vậy. Ít nhất, là cho tới trước khi tôi gặp được cô ấy...

Cô ấy ấm áp và tỏa sáng như ánh dương, dường như cô ấy là thiên thần mà ông trời phái xuống để cứu vớt cuộc sống tăm tối của tôi, để tô điểm thêm những mảng màu sắc sỡ lên cuộc đời đơn sắc của tôi. Tôi gặp cô ấy lần đầu vào ngày khai giảng năm hai cấp ba, cô ấy kém tôi một tuổi, đó là ngày khai giảng năm nhất cấp ba của cô ấy, cô ấy lạc đường!

Trường tôi rất rộng, cũng rất quanh co, người mới đến chưa hiểu rõ chắc chắn sẽ cảm thấy trường tôi như một cái mê cung vậy, giờ đây, tôi lại cảm thấy rất may mắn, vì nhờ cấu trúc phức tạp của trường, mà tôi gặp được cô ấy. Cô ấy không e sợ tôi, không chán ghét tôi, cô ấy mỉm cười thân thiện, nhờ tôi chỉ đường giúp. Tôi rất thích nụ cười của cô ấy, nên tôi đã dẫn đường - việc mà trước đây tôi chưa từng làm!

Cô ấy hỏi tôi đủ chuyện, chưa có ai nói với tôi nhiều đến thế, cô ấy đi rất gần với tôi, chưa có ai dám lại gần tôi tới vậy, cô ấy còn đưa tay vén lên mái tóc mà tôi cố tình nuôi dài để che đi nửa khuôn mặt, cười nói:

- Sao anh lại để tóc dài vậy chứ? Anh thật sự rất đẹp trai mà!

Giây phút cô ấy đưa tay lên vén tóc cho tôi, trái tim tôi lỡ mất một nhịp, tôi cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay cô ấy, cảm nhận được hơi thở của cô ấy lướt qua làn da tôi nhẹ như lông hồng, cảm nhận được giọng nói ấm áp của cô ấy. Khi đó, tôi biết, tôi yêu cô ấy mất rồi...

3. Chương 3

Duyên phận của chúng tôi thực rất ngắn ngủi, tất cả cũng chỉ có thế, có lẽ, cô ấy đã sớm quên tôi. Nhưng tôi cũng không phải người dễ dàng bỏ cuộc như vậy, một khi tôi đã xác định yêu ai, là trái tim sẽ mãi mãi thuộc về người đó. Nếu tôi buông tay, chỉ sợ đến cuối đời cũng không còn ai có thể đối xử với tôi chân thành như vậy.

Cô ấy là một cô gái tốt, tôi rất rõ ràng, nhưng cô ấy tốt hơn tôi nhiều lắm, nhiều đến mức đôi khi tôi cảm thấy mình không xứng với cô ấy. Vào trường chẳng bao lâu, cái tên Đồng Vi Trà của cô ấy đã sớm vang dội, trở thành nữ sinh nổi tiếng nhất trường, được vô vàn nam sinh mến mộ. Nhìn những tên vây quanh cô ấy, tôi chỉ cảm thấy rất tức giận, rất muốn đập cho bọn chúng vài cái, những người xấu xa này không có tư cách lại gần cô ấy! Trước mặt cô ấy thì tỏ ra hào hoa phong nhã, tôi ngược lại nhớ rõ bọn chúng đối xử với tôi như thế nào!

Nếu cô ấy qua lại với mấy tên kia, tôi khẳng định không do dự liền ngăn cản, nhưng hiển nhiên, cô ấy cũng không hạ thấp giá trị của mình như vậy, cô ấy đã chọn lựa, cô ấy chọn nam sinh ưu tú nhất trường - Hội trưởng hội học sinh - Dương Quân Phong. Đó là kết quả rất dễ đoán, nhưng tôi lại cảm thấy có chút mất mát. Quả thực, trong ngôi trường này, nam sinh khiến tôi nể phục chỉ có mình anh ta, dù là về nhân cách hay năng lực, tôi đều tự nhận chính mình kém cỏi hơn người ta, cũng không thể oán trách điều gì.

Tôi không thể đường đường chính chính ở bên cô ấy, vậy thì có sao? Tôi chỉ cần nhìn thấy cô ấy là đủ, cô ấy chỉ cần sống thật hạnh phúc, tôi sẽ luôn ở phía sau bảo vệ cô ấy, không để cô ấy phải chịu bất cứ thương tổn nào.

4. Chương 4

Hôm ấy, cô ấy bị phạt đứng cột cờ mà lòng tôi xót xa không thôi. Làn da cô ấy mịn màng trắng nõn thế kia, mái tóc cô ấy đen mượt mềm mại thế kia, làm sao có thể chịu đựng được ánh nắng gắt da cắt thịt như thế này chứ? Lần đầu tiên, tôi không để tâm vào bài giảng, chỉ mong sớm hết tiết để xuống xem cô ấy có ổn không, hay ít nhất, là để cô ấy không phải đứng đó nữa, vì đã hết giờ phạt...

Tiếng chuông vừa vang lên là tôi đã vội vàng thu dọn sách vở chạy xuống, thế nhưng vẫn không kịp. Cô ấy ở trong trường quá nổi tiếng, đến mức chỉ vì bị phạt đứng cột cờ cũng có vô số người vây quanh hỏi tại sao. Cô ấy đã mệt mỏi lắm rồi, bọn họ còn không thấy sao! Tôi thậm chí có thể thấy rõ ràng trên trán cô ấy vẫn còn lấm tấm mồ hôi, hai bên tóc mai cũng ướt bắt dính vào khuôn mặt, cô ấy nở nụ cười miễn cưỡng, hình như cũng sắp không chịu nổi rồi.

Đang định giúp đỡ cô ấy một chút, thì tôi nhìn thấy người mà cô ấy yêu - Dương Quân Phong. Tôi cười tự giễu, chỉ sợ, người cô ấy muốn được giúp đỡ là anh ta, chứ chẳng phải một tên xa lạ như tôi đâu? Bỗng nhiên cô ấy ngã xuống, cô ấy ngất xỉu rồi! Phản xạ đầu tiên của tôi là lập tức xuyên qua đám người phiền phức này, ôm cô ấy đến phòng y tế, cũng không thêm để ý cái tên bạn trai đang đứng ngây ngốc ở một chỗ kia của cô.

Đặt cô ấy lên giường trong phòng y tế trường, tôi chặn tất cả đám học sinh ở ngoài cửa, không cho bất kì ai vào ồn ào làm phiền cô ấy. Chỉ đến khi cô y tế nói rằng cô ấy không sao cả, tôi chắc chắn là cô ấy đã ổn, mới dám rời đi...

5. Chương 5: Tôi Vẫn Sẽ Yêu Cô Ấy

Vừa đến trường, tôi đã cảm thấy có chút lạ, tất cả mọi người dường như đang chuẩn bị cho điều gì đó, họ cười thần bí với nhau, còn có khẩu hiệu, băng rôn, bóng bay đủ loại. Quả nhiên, họ đang chờ cô ấy đến, vừa thấy cô ấy, họ liền thả bóng bay cùng với một tấm áp phích lớn màu hồng phấn, nếu tôi không nhầm, dòng chữ trên đó hẳn là một lời tỏ tình.

Rồi Dương Quân Phong bước ra, trên tay anh ta là một bó hồng lớn, anh ta muốn chân chính trở thành bạn trai của cô ấy. Thực ngu ngốc, tôi hiểu rõ cô ấy, cô ấy không thích hoa hồng, cô ấy thích hoa lan! Anh ta vốn thông minh như vậy, lẽ nào tình yêu thật sự làm chỉ số thông minh của anh ta giảm sút rồi ư?

Thế nhưng cô ấy lại cười, cười đến hạnh phúc, cô ấy ôm chầm lấy anh ta, gật đầu liên tục, tôi thậm chí có thể thấy một giọt nước mắt óng ánh rơi xuống từ khóe mắt của cô ấy, cô ấy đã luôn chờ ngày này từ rất lâu rồi...

Trái tim tôi khẽ nhói, lặng lẽ cảm thấy chua xót và thương hại cho chính mình. Nếu cô ấy yêu một người, người đó làm gì cô ấy cũng cảm thấy tốt, không có được tình yêu của cô ấy, đồng nghĩa với việc tôi mãi mãi chẳng là gì đối với cô ấy cả... Mặc dù tôi luôn tự nhủ mình có thể chịu đựng được, mình chỉ cần nhìn thấy cô ấy hạnh phúc, nhưng cho đến tận lúc này đây, tận mắt chứng kiến cô ấy thuộc về người đàn ông khác, tôi vẫn cảm thấy đau...

(Táo: Khi Táo nhận ra rằng Táo vẫn chưa đặt tên cho nam chính cả nhà ạ @@ Cứ xưng “tôi” mãi thôi, đặt tên gì giờ? Mọi người cho Táo ít ý kiến đi.)

6. Chương 6

6 năm, tôi nhìn theo cô ấy, cho đến giờ cũng đã 6 năm rồi... Từ một học sinh nghèo trở thành một tổng tài giàu có, từ một đứa bị xã hội ghét bỏ trở thành kẻ giẫm đạp lên hết thầy. Tôi dùng chính năng lực của mình để chứng minh cho họ thấy, để tất cả những người đã từng cười nhạo tôi bây giờ phải cúi đầu nịnh nọt trước mặt tôi!

Mẹ tôi được sống cuộc sống hạnh phúc, chúng tôi đã rời xa căn nhà xập xệ kia từ lâu. Thế nhưng, vì sao tôi vẫn chưa thỏa mãn? Vì sao tôi vẫn không cảm thấy vui vẻ? Chẳng biết từ bao giờ, mục đích phấn đấu của tôi từ một cuộc sống giàu sang trở thành có được cô ấy, chẳng biết từ bao giờ, tôi muốn leo lên đỉnh cao nhất chỉ vì muốn cô ấy nhìn thấy tôi! Nhưng trong mắt cô ấy, cho tới bây giờ cũng chỉ có một người-Dương Quân Phong.

Cô ấy sẽ không bao giờ biết được, đã bao nhiêu lần tôi dùng thế lực mà bản thân vất vả gây dựng nên để đảm bảo cô ấy được hạnh phúc.

Cô ấy bị người ta lừa mua đất với giá rất cao. Rồi cô ấy suy sụp. Tôi không đành lòng, tôi mua lại khu đất ấy với cái giá cao hơn cái giá cô ấy đã bị lừa. Sau đó, tôi cho người điều tra hành tung của tên kia, tố cáo hắn tội lừa đảo, cho hắn chịu sự trừng phạt thích đáng.

Cô ấy làm việc đến đêm khuya, tôi sẽ gọi người của nhà hàng mang đồ ăn đến...

Cô ấy bị trộm đồ, tôi sẽ sai người bắt tên trộm, rồi trả đồ cho cô ấy...

Cô ấy uống say, bị đồng nghiệp nam giở trò, tôi sẽ xuất hiện cảnh cáo, rồi đưa cô ấy đến trước cửa nhà cô ấy, bấm chuông, sau khi chắc chắn cô ấy đã được gia đình đưa vào nhà thì mới an tâm...

Cô ấy bị lạc đường, tôi sẽ sai người “vô tình” đi qua chỗ đó chỉ đường cho cô ấy...

Tôi làm tất cả, nhưng tôi lại sợ cô ấy biết được, sợ sau đó cô ấy sẽ phân rõ ranh giới với tôi, vì tôi chẳng là ai đối với cô ấy... Tôi muốn cô ấy biết, nhưng lại cũng muốn cô ấy không biết...

7. Chương 7: Cô Ấy Bị Đá!?

Thế nhưng anh ta lại đá cô ấy! Dương Quân Phong anh ta cứ nhiên lại dám đá cô ấy! Hơn nữa còn là đá cô ấy để đi yêu đàn ông!! Người đàn ông đó còn là em trai của cô ấy!!! Dương Quân Phong anh ta lên cơn gì vậy? Sao có thể đối xử với cô ấy như vậy chứ?

Cô ấy nhốt mình trong phòng đã mấy ngày nay rồi, không đi đâu, không tiếp xúc với ai, không nói chuyện, không ăn uống, người nhà còn nói có thể nghe tiếng cô ấy khóc suốt đêm... Lần đầu tiên tôi cảm thấy mình vô dụng tới như vậy, đến người con gái mình yêu cũng không thể bảo vệ chu toàn, nhưng hiện tại thì tôi chẳng thể làm gì cả, cũng không thể xông vào nhà cô ấy đập cửa phòng kêu cô ấy ra ngoài được!

Tất nhiên, về phần tên phản bội kia, ngay từ phút đầu biết chuyện, tôi đã cho hắn một trận ra trò. Lúc đó tôi không thể kiềm chế nổi cảm xúc của mình, tôi im lặng lâu như vậy, vụn đắp tình cảm cho hai người, thế mà hắn lại không biết trân trọng cô! Hắn có biết nếu không phải vì cô ấy quá yêu hắn, thì tôi đã cạnh tranh, nếu tôi cạnh tranh, thì hắn chưa chắc đã có phúc được ở bên cô lâu như vậy!

Ban đầu hắn ta còn phản kháng, nhưng vừa nghe đến tên cô thì hắn dừng lại, để mặc cho tôi đánh, tôi biết, hắn đang chịu tội, hắn thừa nhận lỗi lầm của mình, và muốn được trừng phạt để không phải suốt ngày sống trong sự áy náy nữa. Buông lỏng nắm đấm, tôi nói với hắn:

- Sau này anh tốt nhất nên cách xa cô ấy một chút!
- Cô ấy giờ là chị vợ của tôi.
- Vô liêm sỉ!
- Tôi có thể biết anh là ai sao?
- Tôi là người yêu cô ấy nhiều hơn anh.
- Vậy cố gắng có được cô ấy đi, khi đó anh đem cô ấy cách xa tôi ra là được.
- Một khi tôi đã có được trái tim của cô ấy, thì cô ấy sẽ không còn đau khổ khi nhìn thấy anh nữa đâu. Vì khi đó, anh chẳng là ai cả.

8. Chương 8: Tổng Đài

Cô ấy tự nhốt mình trong phòng, đến cả người thân cô ấy cũng không biết làm thế nào, tôi phải làm gì để tiếp xúc được với cô ấy đây? Tôi đã nghĩ đến rất nhiều trường hợp, nhưng khả thi nhất, có lẽ là giao tiếp qua điện thoại. Vì vậy, tôi gửi vào máy cô ấy một tin nhắn:

“Xin chào tiểu thư, tôi là tổng đài!”

Một lúc sau cô ấy mới hồi âm lại, tôi có thể tưởng tượng ra cảnh cô ấy lau hết nước mắt rồi mới cầm điện thoại lên:

“Tổng đài cái đầu người, có tổng đài nào lại sử dụng cả một dãy số dài thế kia hả???”

Hiển nhiên là cô ấy bị tôi làm cho tức điên lên rồi, nhưng tức giận cũng tốt, sẽ khiến cô không còn tâm tư để nghĩ đến chuyện kia, cũng tạm thời không cảm thấy đau khổ nữa:

“Tôi là tổng đài An Ủi Trái Tim Nhỏ, sẵn sàng phục vụ tiểu thư.”

“Đồ điên!”

“Tiểu thư có chuyện buồn lòng sao?”

“Ai bảo người nhắn tin cho ta làm chuyện vô bổ này thế?”

“Tổng đài tôi đây luôn tự động xuất hiện khi có người cần an ủi *mặt cười*”

“Lại còn mặt cười nữa, ghê tởm! Biến thái!”

“Có chuyện gì với cái mặt cười bé nhỏ đó chứ?”

“Một đại nam nhân lại đi dùng cái icon mặt cười, người không thấy kinh dị à?”

“Nếu tôi là nữ thì sao?”

“...”

“Có thể lắm chứ? Tiểu thư có biết tôi là ai đâu?”

“Người phát điên cái gì thế? Nghe giọng điệu của người là ta biết người là một ông chú rồi, đừng giả làm mấy bé loli như thế, tổn hại hình tượng các bé lắm!”

“Ông chú!?”

“Ừ, ông chú.”

“Tôi mới không phải là ông chú!”

“Ừ, người không phải, người chẳng phải nói người là tổng đài sao, vậy làm gì có giới tính chứ!”

“Tổng đài cũng là người mà!?”

“Người trật tự đi, tâm tình ta đang không tốt, không rảnh cãi nhau với người.”

“Tôi nói này tiểu thư, cô lướt lên trên đọc lại xem ai cãi với ai trước cơ ~”

“Đừng có dùng icon nữa, ghê chết được!”

“Tiểu thư chẳng phải cũng không chắc chắn tôi là nam hay nữ sao? Nếu không sao kêu ‘người’ hoài vậy? Hửm?”

“Nhiều chuyện!”

9. Chương 9

“Này, hỏi thật nhé, người là ai vậy?”

“Tôi là tổng đài.”

“Người không nói là ta giận thật đấy.”

“Tôi có làm gì đâu mà giận tôi.”

“Đang yên đang lành gửi tin nhắn cho con gái nhà người ta mà bảo không làm gì à?”

“Tiểu thư tự trả lời đấy chứ tôi có bắt ép gì tiểu thư đâu!”

“Hừ hừ, này giờ nhắn tin với người nhiều như vậy rồi, có phải là đã sớm vợ vét hết tiền điện thoại của ta rồi hay không?”

Tôi bật cười, cô gái ngốc này, nhận được tin nhắn từ người lạ mà cũng vô tư như thế, bây giờ mới để ý chuyện này? Có điều, nếu không phải do cô ấy đơn thuần như vậy, ngay cả cơ hội tiếp cận cô ấy tôi cũng không có được đi?

“Tiểu thư cứ việc kiểm tra tài khoản.”

“Tiền trong tài khoản ta có giảm! Người cái đồ lừa đảo!!!”

“Vậy mời tiểu thư đếm lại xem này giờ cô gửi cho tôi bao nhiêu tin nhắn rồi, xem số tiền giảm mất có phải là giá đúng của toàn bộ tin nhắn cô gửi cho tôi không?”

“Có thể là người lừa ta nói chuyện với lắm chứ!”

“Có lấy thừa của cô đồng nào đâu mà cứ như bị mất trộm thế!”

“Ta không chơi với người nữa! Tốn tiền! Mệt mỏi chết được!”

“Ồ thế nhắn tin mà không tốn tiền sao được.”

“Người nói người là tổng đài cơ mà! Tổng đài nhắn tin mà cũng phải tốn tiền nữa hả?”

Sau đó, cô ấy thật sự không nói nữa. Tôi hết nói nổi rồi, bỗng nhiên cảm thấy rất muốn cười, cô tùy hứng như vậy, ngược lại tôi cảm thấy rất đáng yêu. Thì ra, còn nhiều mặt khác của cô ấy mà tôi chưa biết đến, lần này, coi như là tôi chính thức tìm hiểu và theo đuổi cô ấy đi!

Khẽ mỉm cười, muốn nhắn tin mà không tốn tiền? Tôi mở máy, đăng kí một nick facebook ảo, kết bạn với cô ấy. Nhắn tin qua Messenger, miễn phí mà!

10. Chương 10: Nãi Cá Vàng

“Này, này, xin chào? Tiểu thư, cô có còn ở đó không?”

“Hả? Ai nữa vậy???”

“Vẫn là tôi đây ~ Tổng đài An Ủi Trái Tim Nhỏ đây ~”

“Chuyển từ tin nhắn thường sang Messenger luôn rồi? Người chơi lầy quá vậy???”

“Tôi là tổng đài vạn năng mà, haha, tôi phải làm mọi cách để hoàn thành nhiệm vụ chứ!”

“Nhiệm vụ? Nhiệm vụ gì cơ?”

“Cái này tôi không phải nói ngay từ đầu rồi sao? Tôi sẽ luôn xuất hiện khi có người cần an ủi nha, cũng như vậy, chỉ khi khách hàng đã bình tâm và không cần được an ủi nữa, tôi mới được tính là hoàn thành nhiệm vụ!”

“Ta cần được an ủi sao?”

Tôi thật sự, thật sự không quen biết cô nàng này, ai đó trả Vi Trà xinh đẹp thông minh về cho tôi đi! Mới nói chuyện với người lạ một chút mà cô ấy lập tức đã ném tên bạn trai cũ ra sau đầu rồi?? Trời ạ, yêu nhau 6 năm mà còn thế, một lần gặp mặt ngắn ngủi kia giữa tôi và cô ấy có phải là giây trước giây sau cô ấy liền quên luôn không???

Được rồi, tạm thời không bàn đến cái tương lai có vẻ đen tối kia của tôi, thôi thì cứ cho rằng cô ấy quên chuyện kia nhanh như vậy là do nói chuyện với tôi quá vui vẻ đi. Tôi tự nhủ, nhanh chóng mang tâm trạng mình bình tĩnh lại, đã lâu rồi tôi còn không có mất không chế đến thế này...

Đại khái là do tôi chết lặng lâu quá, cô ấy cũng có đủ thời gian để nhớ lại những việc đã xảy ra, không khí giữa chúng tôi thoáng chốc có chút ngọt ngào...

“Tôi xin lỗi.”

“...Người không làm gì sai cả.”

“Tôi là đàn ông.”

Tôi nói một câu không đầu không đuôi, cũng không rõ cô ấy có hiểu được không, tôi chỉ là cảm thấy xưng hô “ta - ngươi” hơi quái dị.

“...Ừ”

“Vậy... cô ăn tối chưa?”

“Bây giờ không phải buổi trưa à?”

“Trời đã tối từ rất lâu rồi, tiểu thư của tôi ơi, cô dùng điện thoại này giờ mà không có nhìn thấy thời gian hả?”

“Thảo nào, tôi cảm thấy đói thế.”

“Đói thì ăn chút gì đi?”

“Không phải không muốn ăn, nhưng tôi ăn không vào...”

“Không ăn thì sớm muộn cũng sẽ đói chết đấy!”

“Xi, ngậm cái miệng thôi của anh lại, đừng có nói chuyện xúi quẩy!”

11. Chương 11

Cuối cùng, cô ấy vẫn phải thỏa hiệp, xuống bếp tìm chút gì đó để ăn. Mặc dù tôi không nhìn được đến cảnh tượng gia đình cô ấy lúc đó, nhưng chắc chắn, họ cũng đang vui mừng lắm...

Ước chừng khoảng một tiếng sau, điện thoại tôi lại rung lên, là tin nhắn do cô ấy gửi tới:

“Này, anh gì ơi, anh còn đó không?”

“Tôi đây, sao vậy?”

“Tôi có một thắc mắc ~”

“...”

“Anh là tổng đài vạn năng chắc hẳn có thể giải đáp giúp tôi chứ?”

“Tôi chỉ là tổng đài an ủi, không phải tổng đài vạn năng.”

“Vẫn là tổng đài thôi, có cái gì khác biệt đâu. Anh là tổng đài an ủi, anh có trách nhiệm giúp mọi người đỡ buồn, mà anh không trả lời câu hỏi của tôi là tôi buồn đấy!”

“Tôi sẵn sàng giúp đỡ cô, tiểu thư của tôi. Tất cả mọi thứ trừ việc tôi là ai.”

“Hả? Tại sao chứ? Tôi thật sự rất rất tò mò đó.”

“Đến lúc thích hợp sẽ nói cho cô biết.”

“Hừ! Làm gì mà bí mật quá vậy, anh cho rằng mình là điệp viên à?”

“Tôi không phải, nên cô không cần phải quá tò mò về việc tôi là ai như thế đâu.”

“Đó là hai việc khác nhau mà!”

“Khác chỗ nào cơ?”

“Ở chỗ nó không liên quan gì với nhau hết ấy!”

“Được rồi, được rồi, cô nói thế nào thì nó là như thế.”

“Vậy anh có nói ra thân phận của mình không?”

“...Cô cố chấp thật đấy.”

“Tôi là người rất kiên trì, tôi sẽ không từ bỏ cho tới khi đạt được mong muốn của mình!”

“Cô nói nghe hợp lí thật đấy.”

“Này này, đừng có đổi chủ đề nữa mà. Anh là ai thế? Tôi có quen anh không? Sao anh tốt với tôi quá vậy?”

“Tôi là người đối xử tốt với cô. Cô từng gặp tôi nhưng không xem là thật sự quen biết. Và tôi tốt với cô vì tôi muốn thế. Được chưa, tiểu thư của tôi?”

“Này...”

“Ngoan, ngủ đi, muộn rồi đấy.”

“Ồ hay...”

“Nghe lời, tắt điện thoại, đi ngủ đi, mai tôi lại nói với cô, được không? Cơ thể cô đã mệt mỏi lắm rồi, thức muộn nữa là không chịu được đâu.”

(Táo: Xin lỗi cả nhà, huhu, cả tháng vừa rồi không hiểu sao Táo không đăng nhập được, cứ vào trang là nó load mãi, load mòn mỏi. Từ giờ Táo sẽ cố gắng đăng chương đều đều.)

12. Chương 12: Cơ Hội

Bắt đầu từ hôm đó, ngày nào chúng tôi cũng nhắn tin với nhau. Đa số đều là những mẫu chuyện bình thường, cô ấy kể cho tôi về những việc mà cô ấy đã trải qua trong ngày, có vui có buồn có tức giận, mà đôi khi cũng là chẳng có gì, chỉ là thói quen muốn kể cho tôi nghe. Mặc dù cô ấy vẫn rất kiên quyết muốn biết thân phận của tôi, nhưng tôi vẫn chưa rõ nên làm thế nào để cùng với cô ấy từ mạng ảo ra tới đời thật... Cứ thế, nửa năm trôi qua...

Hôm ấy, tôi đang lái xe đến công ty thì nhìn thấy cô ấy ngã trên vỉa hè. Ý nghĩ đầu tiên của tôi là: Cuối cùng ông trời cũng nhìn thấy tấm chân tình của mình, thương xót mà cho mình một cơ hội!. Ý nghĩ thứ hai chính là: Sao mình lại có thể suy nghĩ ác độc như thế! Cô ấy đi giày cao gót mà ngã như vậy nếu bị làm sao thì sao?

Nghĩ thì chậm mà làm thì nhanh, gần như ngay lập tức tôi dừng xe lại, chạy xuống đỡ cô ấy:

- Cô không sao chứ?

Cô ấy ngẩng đầu lên, đáy mắt có chút ngạc nhiên, dường như không nghĩ sẽ có người qua đường giúp đỡ cô ấy:

- Tôi ổn, chỉ là bị trật chân chút thôi.

- Có cần đi bệnh viện không?

Cô ấy bỗng bật cười:

- Anh ngốc thật đấy, bị có chút xú vậy mà đi bệnh viện cái gì. Anh đến quán nước kia xin giúp tôi ít đá để chườm đi.

- Được!

Nhanh chóng trả số tiền cho cả cốc nước chỉ để lấy đá trong cốc nước đó, tôi bọc đá vào khăn tay của mình, trở lại chỗ cô ấy:

- Cô tháo giày cao gót ra đi.

- Hà?

- Tôi giúp cô chườm.

-...Ừ

Cẩn thận nâng chân của cô ấy lên, tôi nhẹ nhàng chườm đá vào vết sưng, chỉ sợ làm đau đến cô ấy:

- Cô có đau không?

- Tôi không sao.

Một lúc sau, chân cô ấy đã đỡ hơn nhiều:

- Cảm ơn anh, vậy là được rồi, hiện tại nó cũng chưa hết hẳn ngay được đâu.

- Cô còn muốn đi đâu nữa thế?

- Tôi còn phải đến công ty nữa, chiều nay tôi có cuộc họp với cấp trên, bây giờ dù có muốn giờ làm cũng phải tới.

- Vậy để tôi đưa cô đi.

- Thế thì phiền anh quá!

- Không có gì, tôi không thấy phiền.

13. Chương 13: Tổng Giám Đốc Điên Rồi??

Vừa đưa cô ấy đến trước cửa công ty, cô ấy đã vội vàng chạy xuống, không thèm để ý đến cái chân còn chưa khỏi hẳn kia của mình. Tôi giật mình, nhanh chóng kéo cô ấy lại, giữ thẳng bằng cho cô ấy khỏi ngã. Mặt cô ấy đỏ lên, kéo tay của tôi ra, nhỏ giọng:

- Cảm ơn anh.

Nói rồi cô ấy xoay người bước đi, tôi gọi cô ấy lại:

- Chờ một chút!

- Có chuyện gì vậy?

- Tên tôi là Hoàng Minh Triệt, nhớ kĩ nhé. - Tôi mỉm cười với cô ấy - Đây là danh thiếp của tôi, rất mong lần sau chúng ta có duyên gặp lại!

“Mà dù không có duyên thì tôi cũng sẽ tạo ra chúng” - Tôi nghĩ thầm.

Trong lúc cô ấy còn đang ngơ ngác thì tôi lái xe rời đi. Lần này, nhất định là lần này, tôi phải trở thành người yêu của cô ấy! Tôi đã chờ một cơ hội từ rất lâu rồi...

Cũng nhờ cuộc gặp gỡ bất ngờ ấy mà cả ngày tâm trạng tôi cứ lâng lâng. Lâu lắm rồi tôi mới dựa gần cô ấy như thế, lần đầu tiên tôi được chạm vào người cô ấy... Tất cả mọi thứ trong mắt tôi giờ đây đều thực tốt đẹp, khiến cho thái độ của tôi với cấp dưới cũng dịu dàng hơn rất nhiều.

Tôi không quan tâm đến những ánh mắt kì dị của nhân viên khi quan sát tôi, chỉ cảm thấy hiện tại họ đáng yêu hơn bình thường rất nhiều. Tôi ra lệnh tăng lương ngày hôm nay cho nhân viên toàn công ty. Trong cuộc họp với ban giám đốc, tôi không cau gắt hay soi mói bản kế hoạch của bọn họ, mười phần tán đồng với quan điểm của mọi người.

Thậm chí, khi đi trên hành lang có nhân viên vô tình va phải tôi, tôi không tức giận mà chỉ nhắc nhở hân hân lần sau đi đường phải cẩn thận.

Tôi cũng không biết, vì thái độ bất thường đó của mình, mà nhân viên công ty truyền tai nhau: Hôm nay tổng giám đốc hình như là điên rồi!

(Táo: Cho đến chương 13, cuối cùng nam chính của chúng ta đã có tên:)) Táo đặt tên hơi dở, mọi người thấy cái tên này có ổn không ạ?)

14. Chương 14

Trong phòng làm việc, tôi quay sang hỏi thư kí của mình:

- Anh Lâm.
 - Dạ?
 - Công ty XX gần đây có dự án nào muốn hợp tác với chúng ta không?
 - Đúng là có một dự án, thưa tổng giám đốc, nhưng anh đã nói là sẽ không hợp tác mà?
 - Không, tôi đổi ý rồi, với điều kiện nhân viên bên đó sang đàm phán với chúng ta phải là cô Đồng Vi Trà.
 - Cô Đồng Vi Trà sao? Tổng giám đốc, anh... - Anh Lâm là người làm việc cho tôi, anh ấy biết rõ Vi Trà quan trọng với tôi như thế nào.
 - Đúng vậy, từ giờ tôi sẽ không ngồi yên trong bóng tối nữa đâu!
 - Vâng, thưa tổng giám đốc, tôi sẽ lập tức đi làm ngay.
- Anh Lâm làm việc rất nhanh, đó cũng là lí do tôi coi trọng anh ấy như vậy. Chỉ một lát sau, anh ấy quay trở lại:
- Công ty họ đã đồng ý rồi, ngày mai cô Vi Trà sẽ đem hợp đồng tới.
 - Anh làm tốt lắm.
 - Đây là trách nhiệm của tôi.

.....

Ngày hôm sau, 9 giờ sáng, tôi nghe thấy tiếng gõ cửa, cuối cùng cô ấy cũng đến:

- Mời vào!
 - Xin chào Hoàng tổng, tôi là Đồng Vi Trà của...
- Rồi cô ấy ngẩng đầu lên, nhìn thấy tôi khiến cô ấy ngạc nhiên vô cùng:
- Là anh?
 - Là tôi - Tôi bật cười trước vẻ dễ thương của cô ấy - Cô không cần phải ngạc nhiên vậy đâu, Đồng tiểu thư.
 - A, xin lỗi, tôi bất ngờ quá. Trùng hợp thật đấy, anh nói có phải không?
 - Ừ, quả thật rất trùng hợp. Vậy chúng ta bàn về hợp đồng chứ, cô Đồng? (Táo: Đoạn này nghe cứ như cô Đầu - Bắc Đầu ấy -.-")
 - Hoàng tổng cứ gọi tôi là Vi Trà được rồi.
 - Vậy cô cũng chỉ cần gọi tôi là Minh Triệt thôi.
 - Hả? Như vậy sao được?
 - Tôi không ngại nếu cô chỉ muốn gọi là Triệt thôi đâu.
 - Không, ý tôi không phải vậy!
 - Cứ quyết vậy đi. Cô đem hợp đồng đến đây cho tôi xem nào.
 - Được, Hoàng...
 - Hửm?
 - Minh Triệt.

Tôi mỉm cười,cuối cùng thì cô ấy cũng gọi tên tôi rồi...

15. Chương 15

Xong việc đã 11 giờ trưa, tôi hỏi cô ấy:

- Dù sao cũng muộn rồi, để tôi mời cô đi ăn nhé?

- Tôi sao làm phiền anh thế được! Hôm nay cũng là do tôi đến muộn, nếu tôi đến từ lúc 8 giờ có phải hay hơn không.

Tôi nhướn mày:

- Ý là đi ăn trưa với tôi rất không hay?

- Không phải, sao anh cứ nghĩ đi đâu thế, ý tôi là...là...

- Không nghĩ ra lí do thì đi ăn trưa với tôi đi. Có mắt của cô miếng thịt nào đâu mà như đi vào hang cọp thế?

- Vậy...được rồi.

Tôi cùng cô ấy đi thang máy xuống hầm để xe. Mở cửa xe, tôi làm tư thế mời:

- Mời tiểu thư lên xe.

Cô ấy đỏ mặt.

- Cô muốn đi ăn ở đâu?

- Tùy anh,tôi dễ tính lắm.

- Đồ Tây hay đồ ta?Đồ nội hay đồ ngoại?Đồ trong nước hay đồ nhập khẩu?

- Anh đang đi ăn hay đi mua sắm thế?

- Tôi đang đi mua sắm đồ ăn.

- Anh ăn nó chứ đâu có mua nó?

- Tôi vẫn phải trả tiền cho những món tôi đã gọi mà.

- Nhưng anh đâu có mang đồ về được?

- Được chứ,khi mà cái giỏ đựng đồ là bụng của tôi.

- Ha ha,anh vui tính thật đấy.Vậy đi ăn đồ Tây đi,cũng lâu rồi tôi chỉ toàn ăn đồ ta.

- Được,yêu cầu của tiểu thư là mệnh lệnh đối với tôi.

...Cô ấy lại đỏ mặt.

.....

Tôi đưa cô ấy đến nhà hàng đồ Tây mà tôi thích nhất.

- Anh không cần phải đưa tôi đến một nhà hàng sang trọng như thế này đâu.

- Cô không thích?

- Tôi thích chứ,nhưng...

- Đừng lo ngại về số tiền tôi phải bỏ ra,chỉ là một bữa cơm thôi mà.

Dù sao thì tiền của tôi cũng là tiền của cô ấy.

- Nhưng thế thì tôi ngại lắm.
- Vậy cô cứ coi như là tôi đưa cô đi ăn ở đây là vì chính mình đi.
- Hả? Sao vậy được?
- Vậy chứ cô muốn một tổng tài như tôi đi ăn ở quán bình dân sao? Tôi thừa nhận mình cũng không phải siêu sao gì cho cam, nhưng nếu làm vậy thì lên mặt báo chắc luôn đó.
- Cô ấy cười:
- Ừ!

16. Chương 16

Đến tối, tôi lại nhận được tin nhắn từ cô ấy như mọi ngày:

“Anh tổng đài ơi ~”

“Hôm nay có việc gì vui mà gọi nghe thân thiết thế kia?”

“Hôm nay được sếp thưởng mà ~”

“Chúc mừng nhé!”

“Ồ thế anh không hỏi vì sao được thưởng à?”

“Cô xuất sắc thế được thưởng là chuyện bình thường mà.”

“Miệng anh ngày càng ngọt rồi đấy.”

“Quá khen.”

“Hôm nay tôi kí được một hợp đồng lớn với phía công ty đối tác. Lúc đầu người ta không muốn kí cơ, về sau chẳng hiểu sao lại đổi ý.”

“Thế à? Li kì quá nhỉ?”

“Mà này nhé, anh có biết chủ công ty ấy là ai không?”

“Là ai?”

“Là cái người giúp tôi lúc bị treo chân mà hôm qua tôi kể với anh đó!!!”

“Làm gì dùng 3 dấu chấm than nhìn dữ dội vậy?”

“Chứ anh không thấy bất ngờ hả? Trùng hợp quá ghê ghớm còn gì!”

“Ừm, thế cô thấy anh ta là người thế nào?”

“Mới gặp làm sao biết là người thế nào.”

“Hôm qua anh ta đã giúp cô mà?”

“Biết vậy là biết bên ngoài thôi, chứ mấy người làm giàu từ hai bàn tay trắng á, không ai có nội tâm đơn giản đâu.”

“...”

“Sao vậy? Tôi nói thật mà!”

“Cô đọc truyện với xem phim nhiều quá rồi đấy.”

“...”

“Đọc nhiều xem nhiều nó nhĩm luôn vào não rồi chứ gì?”

“Tôi nói là không có nội tâm đơn giản chứ có bảo giết người phạm pháp gì đâu mà phản ứng ghê thế.”

“Chứ không thì sao?”

“Thì kiểu là người ta gài bẫy nhau, giành cơ hội của người khác về cho mình, giẫm lên trên người khác để đạt được vị trí cao hơn... Đại loại vậy á, thế giới của người ta tôi làm sao mà hiểu.”

“Cái đó người ta gọi là có năng lực, tiểu thư của tôi ạ. Những người bị cướp mất cơ hội chẳng qua vì họ quá kém cỏi thôi.”

“Như nhau cả mà.”

“Haizz, chịu thua cô luôn đó.”

“Anh lúc nào thì thắng tôi cơ chứ!”

“Thế... cô có ghét anh ta không?”

“Ai cơ?”

“Tổng giám đốc công ty đối tác của cô ấy.”

“Bình thường.”

“Bình thường?”

“Ừ, anh ta có làm gì sai đâu, chỉ là cố gắng để sinh tồn trong cái xã hội này thôi.”

“Lâu lắm mới thấy cô sâu sắc được như vậy.”

“Xí, đừng có mà đả kích tôi nữa!”

.....

17. Chương 17: Hàng Xóm Mới

Ấn tượng của cô ấy về tôi sao lại xấu đến thế cơ chứ! Tôi thừa nhận để leo lên vị trí như hiện tại cũng là chẳng đơn giản gì, nhưng rõ ràng cô ấy đang kì thị tôi mà. Tôi phải tìm cách nào đó để cho cô ấy thấy dù khôn ngoan trên thương trường nhưng tôi vẫn rất bình - thường trong cuộc sống hàng ngày mới được.

- Anh Lâm!

- Tôi đây, tổng giám đốc.

- Tôi muốn chuyển nhà.

- ...

- Cái dòng chữ “thế thì liên quan gì tới tôi” trên mặt anh là sao hả?

- Tôi không có nghĩ vậy mà, việc của tổng giám đốc đều là việc của tôi.

- Đừng tự dối lừa mình thế.

- ... Biểu hiện của tôi rõ ràng thế cơ à?

- Ừ.

- Thế tổng giám đốc muốn chuyển nhà là vì sao?

- Tôi muốn chuyển đến gần nhà Vi Trà.

- Tổng giám đốc, cô ấy sống với gia đình, anh không xơ mủi được gì đâu.
- Nếu tôi không nhầm thì tháng trước cô ấy đã dọn ra ngoài sống riêng ở chung cư rồi thì phải?
- Tôi không biết điều này, tôi đi thu xếp ngay đây.
- Trả mọi cái giá mà người ta yêu cầu, đắt đến mấy cũng được, tôi muốn có căn hộ sát vách căn hộ cô ấy.
- Tôi hiểu.

.....

- Họ nói tháng sau sẽ dọn đi, thưa tổng giám đốc.
- Cho họ thứ họ muốn rồi đuổi họ đi ngay đi! Ngày mai tôi sẽ chuyển đến đó.
- Ngày mai? Liệu như vậy có sớm quá không?
- Thế này là đã quá trễ đối với tôi rồi.
- Ý anh là?
- Sắp bảy năm rồi, anh Lâm, quá trễ rồi, tôi không thể chờ đợi nữa.
- Được, tôi sẽ làm họ dọn đi trong hôm nay.

.....

Hôm sau tôi gọi người mang đồ đạc chuyển đến nhà mới. Có rất nhiều đồ phải di chuyển, còn phải lắp ráp đồ điện tử, kiểm tra lại đường ống nước trong nhà có ổn không.

Đủ loại âm thanh vang lên đã ảnh hưởng tới cô hàng xóm dễ thương của tôi:

- Các người đang làm gì... Ủa, Minh Triệt? Anh làm gì ở đây?
- Từ hôm nay, tôi là hàng xóm mới của cô.

18. Chương 18

Kể từ ngày hôm đó, tôi luôn tìm cách để “bắt gặp” gặp mặt cô ấy.

.....

Ở siêu thị:

- Xin chào!
- Minh Triệt? Anh cũng đi mua đồ hả?
- Vậy chứ cô nghĩ tôi đến đây làm gì?
- Tôi cứ tưởng nhà anh phải có người giúp việc, không thì thư kí cũng phải làm những việc này giúp anh chứ.
- Tôi sống một mình nên ngại thuê người giúp việc lắm, mà thư kí hay trợ lí thì người ta cũng là con người, làm sao ngược đãi người ta thế được?
- Vậy sao...
- Cô mua nhiều quá nhỉ?
- À ừ, tôi mua cho cả tuần luôn.
- Để đồ lâu quá không tốt đâu.
- Biết sao được, trong tuần tôi cũng không có nhiều thời gian để mà mỗi ngày đều đi mua đồ mà.

.....

Chạy bộ:

-Này, có cần uống nhờ ngụm nước không?

-Ồ? Anh...

-Tôi có thói quen chạy bộ buổi sáng mà, đang chạy thì thấy cô đứng thở ở đây, không quen chạy hả?

-Ừm, gần đây tôi lên cân nên muốn thử tập chạy bộ.

-Lên cân? Tôi thấy dáng người cô đẹp thế này cơ mà?

-Đàn ông các anh không hiểu được nỗi khổ của phụ nữ chúng tôi đâu.

-Thế phụ nữ các cô muốn đẹp hơn không phải chỉ là để đàn ông bọn tôi ngắm à?

-Không phải, là để chúng tôi tự ngắm nhau!

.....

Nấu cơm:

Cốc cốc

-Mình Triệt? Anh gõ cửa nhà tôi làm gì?

-Tôi ngửi thấy mùi khét từ nhà của cô?

-Hả? A, không, không phải như anh nghĩ đâu, thật đấy!

-Tôi nghĩ?

-Không phải là tôi không biết nấu ăn, đến rán cá cũng bị cháy khét lẹt đâu! Anh phải tin tôi!

-Ừ, tôi tin cô mà, thế bây giờ cô có muốn tôi vào xem hộ cô cái chảo rán cá không?

-Không cần, mắt mắt quá...

(Táo: Lần đầu tiên Táo đăng truyện bằng điện thoại mọi người ạ, thế nên đừng hỏi Táo vì sao chương này ngắn @_@)

19. Chương 19

Chúng tôi dần trở nên quen thuộc hơn, mỗi sáng sẽ cùng nhau chạy bộ, đôi khi tôi sẽ đưa cô ấy đến công ty, rồi lại tới đón cô ấy nếu xe của cô ấy bị hỏng. Cuối tuần chúng tôi sẽ cùng đi mua thức ăn và đồ dùng cho cả tuần, hay tổ chức tiệc hai người.

Cô ấy rất thích những món tôi nấu, và tôi vui vì điều đó, thế nên những hôm cô ấy quá bận rộn, hay đơn giản là mệt mỏi, lười biếng, tôi sẽ cho cô ấy sang ăn chực ở nhà tôi. Sau đó, cô ấy nhất quyết đòi rửa bát, cô ấy nói thế cho công bằng. Thật ra, nhiều lúc tôi cảm thấy những việc chúng tôi làm cùng nhau, khiến chúng tôi giống như một gia đình nhỏ...

.....

(Táo: Vì Minh Triệt và Vi Trà đã thân thiết hơn, với cả Minh Triệt lớn tuổi hơn Vi Trà, nên Táo tự động chuyển xưng hô từ tôi - cô sang anh - em nhé.)

Hôm nay là sinh nhật của cô ấy.

- Vi Trà!

- Sao vậy?
- Để anh đưa em đi làm.
- Hôm nay tốt bụng đột xuất vậy? Xe của em đâu có hỏng?
- Thì hôm nay là ngày của em mà?
- Xì, đừng nói quà sinh nhật của em chỉ có từng đó đấy nhé.
- Sao vậy được. Lên xe đi, anh nói với em.
-
- Tan làm đi xem phim với anh không?
- Chứ không phải đi ăn ở nhà hàng sang trọng bậc nhất cái thành phố này hả? Haha
- Có mỗi vụ đó mà em nhớ hoài.
- Nhưng đi xem phim thôi thì em cũng không chịu đâu, anh chẳng có thành ý gì cả!
- Thế mình sẽ đi ăn theo mong muốn của em.
- A, thôi, thôi, em sợ cái nhà hàng đấy lắm rồi, nhìn giá tiền mà xót hết cả ruột, chẳng còn thấy đói luôn ấy.
- Hmmm... Vậy đi xem phim thì em có muốn anh thuê nguyên cả phòng để chỉ có hai đứa mình xem phim cùng nhau không?
- Hả? Hai đứa ngồi giữa cả cái phòng to dữ vậy ghê chết được ấy, tốt nhất là anh cứ bình thường cho em.
- Bình thường thì em lại kêu không có thành ý...
- Được rồi, được rồi, anh tặng gì em cũng vui hết.

20. Chương 20: Hết

Khi chúng tôi xem được gần nửa bộ phim, tôi nhẹ nhàng nắm lấy tay cô ấy. Cô ấy giật mình, liếc mắt nhìn tôi nhưng không giạt tay ra, chỉ cười. Một lúc sau, cô ấy khẽ dựa vào vai tôi. Bây giờ đến lượt tôi giật mình, thì thào:

- Vi Trà?
 - Suyt, đang xem phim mà.
 - Thế thì sao?
- Cô ấy ngẩng đầu, vươn tay lên, xoa xoa đầu tôi:
- Ngoan, cho em dựa một lát.
 - Anh là cún con à?
 - Là cún con của em.
 - Của em thì còn được chứ anh không muốn làm cún đâu.
 - Đòi hỏi quá đấy nhé, anh muốn sao?

Tôi lại gần cô ấy, hôn nhẹ:

- Anh yêu em.

Cô ấy sững người, nước mắt bắt đầu rơi.

- A?Sao vậy, đừng khóc mà.
 - Em chỉ là... em đã luôn không tin vào tình yêu kể từ khi chia tay mối tình dài 6 năm của em.
 - Anh sẽ không bỏ rơi em, anh sẽ luôn ở bên em, cho đến khi em không cần anh nữa. À, không phải, dù là em không cần anh nữa, anh vẫn sẽ bám theo em, sẽ ở bên cạnh em những lúc em buồn. Nếu em không muốn nhìn thấy anh nữa, anh vẫn sẽ ở trong bóng tối bảo vệ cho em, chịu không?
 - Anh nói dối, đàn ông ai khi đang tán tỉnh cũng đều nói như vậy cả.
 - Thế em muốn mình đi kí giấy hôn thú ngay bây giờ không?
- Cô ấy mở to mắt:
- Anh đùa hả?
 - Anh không đùa. Em yêu người kia 6 năm, còn anh yêu em đã gần 8 năm rồi. Em có biết người bí ẩn luôn giúp em giải quyết những vấn đề khó khăn ở trong bóng tối là ai không?
 - Em từng nghĩ đó là Phong, nhưng sau khi chia tay thì em biết không phải anh ta, là anh sao?
 - Là anh, Vi Trà,anh đã yêu em từ rất lâu rồi.
 - Huhu,em đã tưởng,tưởng rằng không ai yêu em cả,em chỉ là nữ phụ đam mỹ...
 - Em không phải, Vi Trà, chỉ cần khi đó anh là nam chính, thì em sẽ là nữ chính của anh, em có nguyện cùng anh viết nên câu chuyện của chúng ta không?
 - Được, Triệt, em đồng ý, em yêu anh!!

21. Chương 21: Ngoại Truyện: Tổng Đài An Ủi Trái Tim Nhỏ

Nhiều năm sau...

- A! Triệt, anh nhìn này, em tìm lại được nick facebook bị hack hồi đó rồi!!
- Em bị hack nick facebook hồi nào thế?
- Thì hồi vừa đính hôn với anh đó, lần đầu tiên bị hack nên em nhớ kĩ lắm... Đây, đây này, hồi đó có cái tổng đài tốt bụng lắm.
- Hửm? Cái gì tốt bụng cơ?
- Tổng đài đó anh, hình như gọi là tổng đài ‘an ủi trái tim nhỏ’ thì phải. Đúng lúc em suy sụp nhất thì nó xuất hiện... Bọn em đã rất thân đấy!
- Sau đấy thì sao?
- Em không biết nữa, em bị hack nick facebook rồi, thử tìm cái tổng đài đó mà nó cũng như biến mất luôn. Chắc tổng đài lại phải đi an ủi trái tim người khác rồi, anh nhỉ?
- Không phải đâu, tổng đài đó chỉ an ủi riêng em thôi.
- Vì sao chứ?
- Vì đó là anh mà,và người duy nhất mà anh quan tâm, chính là em.
- Hả? Vậy là anh lừa em suốt thời gian qua?
- Ai quan tâm chứ? Chúng ta bên nhau là được rồi không phải sao?
- Đó không phải là điều em đang nói đến, mà là...

- Suyt, nhỏ tiếng thôi, con nó tỉnh bây giờ.

- Chẳng liên quan đến em, nó tỉnh mà khóc thì anh tự đi dỗ nó đi!

“Oe oe oe...”

- A? Tiểu Vi, ngoan nào con, đừng khóc, mẹ xin lỗi mà, mẹ không nên to tiếng con nhỉ? Mẹ hư thật đấy, ừm, mẹ thương, ngủ đi con...

- Cô ấy đúng là khẩu thị tâm phi!

.....

Lời cuối truyện: Thật ra Táo cảm thấy, không ai là nhân vật phụ cả, mỗi người đều là nhân vật chính trong câu chuyện của riêng mình. Có thể định mệnh của bạn đã tồn tại rất lâu, nhưng bạn lại mãi mê theo đuổi một hạnh phúc không thuộc về mình, giống như Vi Trà không biết đến Minh Triệt trong suốt 6 năm.

Truyện của Táo, có lẽ khiến cho nhiều bạn thấy nhàm chán vì không có nam phụ nữ phụ, nhưng Táo nghĩ rằng, trong cuộc sống này, không có cái gì gọi là hào quang của nam nữ chính, làm sai vẫn là làm đúng, và cũng không có ai đáng để trở thành vật hi sinh cho tình yêu của người khác cả.

-Hết-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-anh-la-nam-chinh-em-se-la-nu-chinh-cua-anh>